

Arrest

nr. 230 367 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, x en x, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede en derde verzoekende partij dienen op 22 juli 2010 elk een verzoek om internationale bescherming in. Inzake deze verzoeken beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 december 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 11 april 2011 met nr. 59 489 weigert ook de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status.

1.2. Op 9 september 2010 en op 18 oktober 2010 dienen de tweede en derde verzoekende partij aanvragen in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 november 2010 wordt, omwille van de gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij, een tijdelijke verblijfsmachtiging toegestaan.

1.3. De tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging wordt op 29 november 2011 verlengd voor de duur van 12 maanden.

1.4. Op 31 mei 2012 wordt een tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet toegestaan aan de eerste verzoekende partij, dit tot 30 december 2012.

1.5. Op 7 december 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het niet verder verlengen van de aan de tweede en derde verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 december 2012 (derde verzoekende partij) en op 18 januari 2013 (tweede verzoekende partij) wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 22 januari 2013 om de aan de eerste verzoekende partij toegekende verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet evenmin te verlengen en haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

1.7. De verzoekende partijen dienen op 19 januari 2013 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 28 januari 2013 onontvankelijk verklaard, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

1.8. Bij brief van 10 juli 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw [B.] en haar zoon [G.] op datum van 22.07.2010 in België toekwamen. Zij dienden een asielaanvraag in. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 13.04.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 10.09.2010 en 18.10.2010 dienden zij een aanvraag 9ter in. Op basis van deze aanvraag verkregen zij een tijdelijke verblijfsmachtiging op 17.11.2010. Op 18.05.2011 diende mijnheer [H.Y.] een aanvraag 9bis in. Op basis hiervan verkreeg hij een tijdelijke verblijfsmachtiging op 31.05.2012. Op datum van 06.12.2012 werd de verlenging van de A-kaart van moeder en zoon [G.] geweigerd en op 22.01.2013 werd de verlenging van de A-kaart van de vader

geweigerd. Op datum van 19.01.2013 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, die echter op 28.01.2013 onontvankelijk werd afgesloten.

Betrokkenen verwijzen naar de algemene situatie in Armenië (waar de situatie onstabiel zou zijn, dat er sprake zou zijn van een diaspora, dat er zeer hoge werkloosheid zou zijn, dat het politieke en juridische systeem corrupt zou zijn) en verwijzen in dit kader naar een publicatie van de Rijksoverheid Nederland inzake Armenië d.d. 02.08.2010 en een krantenartikel van 06.06.2018: 'de fluwelen revolutie in Armenië een getuigenis'. Echter, dit vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen verwijzen naar de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken die stelde op individuele basis verblijfsmachtigingen toe te kennen en slechts indien er sprake zou zijn van werkelijke integratie tijdens legaal verblijf. Echter, Dhr. Francken is niet langer de bevoegde staatssecretaris van Asiel en Migratie. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig meer beroepen op zijn uitspraken.

Betrokkenen verwijzen naar de medische problematiek van hun zoon [G.]. Ze halen aan dat zijn medische situatie nog tot januari 2016 diende te worden opgevolgd, dat de ziekte wel onder controle is maar altijd kan terugkomen. Ze halen aan dat de medische zorg in Armenië ontoereikend is en dat ze daarom liever in België blijven om indien nodig een nieuwe behandeling te kunnen opstarten. Bij huidige aanvraag 9bis leggen betrokkenen slechts één medisch attest voor d.d. 26.09.2011. Echter, zoals betrokkenen zelf bevestigen in hun aanvraag 9bis is de medische situatie van hun zoon onder controle. Ze leggen dan ook geen enkel recent medisch attest voor en evenmin bevinden zich nieuwe medische elementen in het administratief dossier. Er zijn dan ook geen medische elementen die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun zoon door zijn ziekte onvruchtbaar geworden is en dat het hebben van kinderen in de Armeense cultuur van hoog belang is, waardoor zou hij geen kansen op een huwelijk meer hebben. Vandaar hun wens om in België te blijven wonen omdat ze in Armenië niet zouden kunnen uitleggen waarom hij celibatair zou blijven. Echter, dit is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit element een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst, dat zij er geen dichte familie meer zouden hebben en dat ze er geen eigendom meer zouden hebben. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 32 jaar voor mevrouw, ruim 20 jaar voor zoon [G.] en ruim 36 jaar voor mijnheer in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al bijna acht jaar – moeder en zoon - en zes jaar –vader- in België zouden verblijven, dat zij goed geïntegreerd zouden zijn, dat mevrouw werkervaring zou hebben, dat beide ouders ervaring zouden hebben in de horeca, dat zij de wil zouden hebben om te werken, dat mijnheer in het bezit is van een rijbewijs B, dat mijnheer ervaring zou hebben in het transport, dat ze beiden opnieuw tewerkgesteld zouden kunnen worden, dat zij hier netwerken van vrienden zouden hebben, dat zij hier een huurwoning zouden hebben, dat zij allemaal Nederlands tweede taal gevolgd zouden hebben om zich zo vlug mogelijk te integreren en werk te zoeken, dat zij er alles aan gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat zij vijf getuigenverklaringen voorleggen evenals de arbeidsovereenkomst van mevrouw, het ontslagbewijs d.d. 20.12.2012 van mevrouw, een werkbelofte d.d. 20.06.2018 van mevrouw, een certificaat Nederlands van zoon G(...), één deelcertificaat Nederlands van mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlands van mevrouw, hun attesten van inburgering en maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst wordt nergens in de bestreden beslissing melding gemaakt van hun tijdelijk legaal verblijf in België en welke inspanningen verzoekende partijen geleverd hebben om tijdens hun legaal verblijf te werken en zich te integreren.

In totaal zijn verzoekende partijen al meer dan 10 jaar in België.

Op onvoldoende wijze werd hiermee rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partijen hebben tijdens hun legaal verblijf aangetoond dat zij alle nodige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren.

a) Werk

Eerste en tweede verzoeker hebben beiden werkervaring in de horeca.

Eerste verzoeker heeft ook ervaring in de transport.

Eerste en tweede verzoeker kunnen onmiddellijk tewerkgesteld worden als hun situatie geregulariseerd wordt.

Tweede verzoekster legt ook haar vroegere arbeidsovereenkomst voor, net als het ontslagbewijs dat zij diende te krijgen n.a.v. de intrekking van hun A- kaart.

Het staat aldus onomstotelijk vast dat verzoekende partijen nooit ten laste zijn gevallen van de Belgische staat, en dat zij onmiddellijk opnieuw kunnen tewerkgesteld worden.

Dat deze elementen toch minstens als zwaarwegend dienen te worden beschouwd als buitengewone omstandigheid.

b) Taal

Verder blijkt ook duidelijk uit de regularisatie conform artikel 9bis dd. 10/07/2018, dat zij de Nederlandse taal voldoende machtig zijn en hiervoor de nodige opleidingen hebben gevolgd.

Opnieuw wordt hiermee onvoldoende rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partijen leggen hier ook de nodige bewijsstukken van voor in hun aanvraag 9bis."

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

[...]

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst, de kans op onmiddellijke tewerkstelling, de medische situatie van hun zoon en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Armenië te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;
- Het tijdelijk legaal verblijf ;
- De situatie in het land van herkomst ;
- De sterke integratie ;
- De medische situatie van hun zoon ;
- De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest. De verzoekende partijen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

[...]

- [...]

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie De besteden beslissing maakt melding van alle elementen die verzoekende partijen hebben aangehaald, doch motiveren nergens dat deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

a)

Verzoekende partijen verblijven al sinds 2010 in België. Tweede en derde verzoeker hebben twee jaar in legaal verblijf gezeten, eerste verzoeker heeft 6 maanden een tijdelijke verblijfsvergunning verkregen. Hoewel hun legaal verblijf maar zo'n twee jaar heeft geduurd, hebben verzoekende partijen zich ook verder geïntegreerd tijdens hun zogenaamde periode van "illegaal verblijf".

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening zou moeten houden, is te kort door de bocht. Verzoekende partijen hebben zich allen tijdens hun periode van legaal verblijf, geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij leggen daar allemaal de nodige stukken van voor.

Dit gegeven maakt voor de verzoekende partijen weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit.

b)

Verzoekende partijen verwezen in hun aanvraag conform artikel 9bis Vreemdelingenwet ook naar de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken die stelde dat op individuele basis verblijfsmachtigingen toe te kennen indien er sprake zou zijn van werkelijke integratie tijdens legaal verblijf.

DVZ motiveert in haar bestreden beslissing dat zij hiermee geen rekening mee moeten houden gelet op het feit dat dhr. Theo Francken geen staatssecretaris meer is en dat verzoekende partijen zich daarom niet meer op zijn uitspraken kunnen beroepen.

Verzoekende partijen zijn het hiermee niet eens.

De verzoekende partijen roepen het vertrouwensbeginsel in.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

Het is immers zo dat zowel het vorig kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er, ook onder de nieuwe Staatssecretaris, nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het vorige kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich dus niet beroepen op het feit dat dhr. Theo Francken geen staatssecretaris meer is en zij zich aldus niet meer op zijn uitspraken kunnen beroepen.

Verzoekende partijen beroepen zich terecht op het vertrouwensbeginsel gelet op het feit dat de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 blijven voortbestaan, zoals ook meermaals door de Dienst Vreemdelingenzaken werd bevestigd.

De motivering in de bestreden beslissing houdt aldus geen steek.

Verzoekende partijen voldoen volledig aan de voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009, waardoor verzoekende partijen ervan uit mochten gaan om de gunst van de regularisatie toegekend te krijgen.

- [...]

Met betrekking tot het gezinsleven

Verzoekende partijen stellen vast dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met het gezinsleven dat verzoekende partijen hebben ontwikkeld tijdens hun verblijf in België, zowel legaal als illegaal.

Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan hiermee.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

Verzoekende partijen wonen samen in een huurwoning te [...].

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

[...]

Zoals in de regularisatieaanvraag aangetoond is er sprake van een effectief familieleven in België. Zij hebben hier gewerkt, hebben een netwerk van vele vrienden en kennissen en spreken de Nederlandse taal.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk dat verzoekende partijen hier ook enkele jaren legaal hebben verbleven en zij tijdens hun legaal verblijf zich hebben geïntegreerd en gewerkt. Zij hebben ook een netwerk opgebouwd in België. Hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

- [...]

Met betrekking tot de medische situatie van derde verzoeker

Verzoekende partijen merken op dat de bestreden beslissing op onafdoende wijze rekening heeft gehouden met de medische situatie van de zoon van het gezin.

Zij verwijzen hiervoor naar het artikel 3 EVRM:

[...]

Verzoeker heeft een zware medische geschiedenis gehad. Voor zijn medische problematiek verkreeg hij ook tijdelijk een legaal verblijf.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert louter dat de ziekte onder controle is, doch houdt op geen enkele wijze rekening met het gegeven dat er nog steeds verregaande opvolging noodzakelijk is én dat de ziekte ook nog steeds kan terugkeren.

Derde verzoeker is nog steeds in opvolging. Hij is zelfs onvruchtbaar geworden door zijn ziekte.

Als verzoekende partij in het verleden een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen omwille van zijn medische problematiek, kan er van een administratieve overheid minstens verwacht worden dat zij hiernaar grondig onderzoek verrichten en dit als een grondig element mee in overweging nemen bij het beoordelen van de bestreden beslissing.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit gebeurd is.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur en aldus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Armenië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in

Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Armenië zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord."

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft tevens toegelicht waarom zij van oordeel is dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelde in voorliggende zaak dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. De verzoekende partijen stellen dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden. Er zou geen of onvoldoende rekening zijn gehouden met hun tijdelijk legaal verblijf en hun inspanningen tijdens dit verblijf om te werken en zich te integreren. Zij benadrukken nog al meer dan 10

jaar in België te verblijven. Er wordt aangegeven dat de eerste en tweede verzoekende partij werkervaring hebben in de horeca en de eerste verzoekende partij ook ervaring heeft in de transportsector. De tweede verzoekende partij wijst op haar vroegere arbeidsovereenkomst. Zij stellen onmiddellijk te kunnen worden tewerkgesteld van zodra hun verblijfssituatie in regel is. Nog stellen de verzoekende partijen dat zij de Nederlandse taal voldoende machtig zijn en hiervoor de nodige opleidingen hebben gevolgd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat wel degelijk rekening is gehouden met de verblijfshistoriek van de verzoekende partijen in België, waaronder het gegeven dat de tweede en derde verzoekende partij legaal in België verbleven in de periode van 17 november 2010 tot eind 2012 en de eerste verzoekende partij in de periode van 31 mei 2012 tot eind 2012 legaal verblijf had. De verwerende partij hield ook rekening met de duur van het verblijf van de verzoekende partijen in België, de tijdens dit – deels legale – verblijf geleverde inspanningen om te werken en zich te integreren en de ingeroepen werkervaring en perspectieven op tewerkstelling bij het toestaan van een verblijfsmachtiging, zoals deze door de verzoekende partijen hierboven ook worden aangehaald. De verwerende partij was van mening dat al deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. De verzoekende partijen houden onterecht voor dat niet wordt gemotiveerd waarom de elementen inzake de duur van het verblijf en de integratie volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheden zijn.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden een door hen in dit verband ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende in rekening heeft gebracht.

Door het opnieuw wijzen op de voormelde elementen van lang verblijf en integratie en het zonder meer poneren dat hieruit wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden blijken, zonder in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing, geven de verzoekende partijen weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de verwerende partij, maar hiermee weerleggen zij de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op het lang verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hun stelling dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Er blijkt ook niet dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Integendeel moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, enkel specifiek wezen op het ononderbroken verblijf in België sinds respectievelijk juli 2010 en mei 2012, zonder nadere toelichting waarom dit hen verhindert de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, en zij de concrete elementen van hun integratie, werkervaring en werkbereidheid enkel hebben uiteengezet ter onderbouwing van de gegrondheid van de aanvraag. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de verzoekende partijen rust.

Het gegeven dat de verzoekende partijen tot eind 2012 een legaal verblijf hadden, dat evenwel sindsdien niet meer werd verlengd, maakt nog niet dat de duur van het verblijf en de elementen van integratie in de actuele omstandigheden dienden te worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

2.7. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen zich in hun verblijfsaanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, niet specifiek beriepen op hun gezinsleven of op het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven. Zij gaven niet aan dat enig aspect van hun gezinsleven hen verhinderde om de aanvraag in te dienen

vanuit het buitenland. Zij gaven enkel concreet aan dat de onstabiele en corruptie in Armenië en hun ononderbroken verblijf in België sinds respectievelijk juli 2010 en mei 2012 hen verhinderden om terug te keren naar hun land voor het indienen van de aanvraag, waarop is ingegaan in de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat enig aspect van het gezinsleven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Uit de bestreden beslissing volgt ook niet dat de verzoekende partijen samen hun aanvraag vanuit het buitenland moeten indienen, zodat deze beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat zij van elkaar worden gescheiden.

2.8. De verzoekende partijen betogen nog dat de medische situatie van de derde verzoekende partij niet op voldoende wijze in rekening is gebracht. Zij geven aan dat de derde verzoekende partij bij terugkeer naar het land van herkomst dreigt te worden blootgesteld aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

De Raad merkt echter op dat de verzoekende partijen ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van hun aanvraag nergens wezen op een dreigende miskenning van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer van de derde verzoekende partij naar haar land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Zij gaven dus geenszins aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst de gezondheid van de derde verzoekende partij ernstig zou kunnen schaden of haar dreigde bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Daarnaast wordt opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk ook rekening hield met de gezondheidssituatie van de derde verzoekende partij en het gegeven dat zij door ziekte onvruchtbaar is en hierdoor geen kansen op huwelijk zou hebben in Armenië. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij aanleiding gaf tot een tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar reeds in december 2012 werd geoordeeld dat haar gezondheidsproblemen niet langer een verdere verlenging van de verblijfsmachtiging noodzakelijk maken. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partijen zelf aangeven dat de derde verzoekende partij nog slechts tot januari 2016 diende te worden opgevolgd en dat de ziekte onder controle is en zij verder ook enkel een medisch attest uit 2011 voegden bij hun aanvraag. De verwerende partij stelt vast dat geen recente medische attesten of nieuwe medische elementen worden voorgelegd die erop wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag voor de derde verzoekende partij om medische redenen niet mogelijk zou zijn. De verwerende partij ziet evenmin in waarom de onvruchtbaarheid van de derde verzoekende partij en de voorgehouden moeilijke huwelijkskansen voor haar in het land van herkomst een tijdelijke terugkeer naar dit land voor het indienen van de aanvraag verhinderen.

Er wordt niet aangetoond dat de gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij niet of onvoldoende in rekening is gebracht. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij bij hun aanvraag van juli 2018 enkel een medisch attest van 2011 voegden. Recente medische stukken lagen niet voor, terwijl de verwerende partij op 7 december 2012 reeds had geoordeeld dat de gezondheidsproblemen van de derde verzoekende partij niet langer een verblijf in België noodzakelijk maken en deze niet langer een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. Nu geen recente medische stukken werden voorgelegd die er alsnog op kunnen wijzen dat de derde verzoekende partij om gezondheidsredenen niet kan reizen of actueel nog een medische behandeling of opvolging nodig heeft, laat staan dat dan argumenten werden aangebracht dat deze medische behandeling of opvolging niet mogelijk is in het land van herkomst, kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op basis van incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de derde verzoekende partij om medische redenen is verhinderd de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

2.9. De verzoekende partijen stellen nog dat zij in hun aanvraag hebben gewezen op de situatie in hun land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen en zij hiermee wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partijen door de verwijzing naar de algemene situatie in hun land van herkomst geen persoonlijke bewijzen hebben voorgelegd dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Om deze reden wordt de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Het louter aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met de voorziene motivering, toont nog geen onregelmatigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de

verzoekende partijen ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van hun aanvraag nergens hebben verwezen naar verdragsbepalingen. Dit betoog mist feitelijke grondslag.

2.10. De verzoekende partijen zijn ten slotte van mening dat de ingeroepen elementen samen genomen alsnog buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in hun aanvraag noch in hun verzoekschrift hebben de verzoekende partijen ook gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hen alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. Een gebrek aan motivering of zorgvuldigheid wordt geenszins concreet aangetoond.

2.11. De verzoekende partijen tonen niet aan dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding. Hun betoog laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.12. Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Zoals de verzoekende partijen aangeven, hebben zij in hun aanvraag gewezen op een verklaring van een voormalig staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie dat individuele regularisaties nodig blijven voor personen die tijdens een lange verblijfsprocedure en tijdens legaal verblijf een werkelijke integratie hebben opgebouwd. Zij stellen dat het feit dat de heer Theo Francken actueel niet langer de bevoegde staatssecretaris is niet betekent dat zij geen vertrouwen mochten hebben in de verklaringen die hij in zijn vorige functie aflegde. In ieder geval moet worden opgemerkt dat thans geen beslissing tot het ongegrond verklaren van de aanvraag voorligt, maar enkel een beslissing tot het onontvankelijk verklaren ervan. Thans is enkel de vraag aan de orde of de verzoekende partijen zijn verhinderd hun aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. In geen geval konden de verzoekende partijen aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Zij kunnen niet dienstig iets anders voorhouden.

De verzoekende partijen betogen nog dat zowel het vorig kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Zij stellen dat dit beleid wordt uitgevoerd tot er een nieuw regularisatiebeleid worden bekend gemaakt, wat tot op heden nog niet is gebeurd.

De verzoekende partijen doelen op de instructies die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 opstelde waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Waar de verzoekende partijen zich dus menen te kunnen beroepen op de criteria van de door hen genoemde instructies, in hun geval mede door te verwijzen naar uitspraken van de heer Francken, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het vertrouwensbeginsel houdt niet in dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verwerende partij niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De verzoekende partijen beroepen zich op een gezins- en familieleven in België.

De thans bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel. Het is enkel een beslissing waarbij de niet-ontvankelijkheid van een door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging wordt vastgesteld, omdat geen omstandigheden zijn aangetoond die maken dat zij zijn verhinderd om hun verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Zoals reeds werd aangehaald, beriepen de verzoekende partijen zich voor wat betreft de ontvankelijkheid van hun verblijfsaanvraag niet specifiek op hun familieleven of op het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Zij gaven niet aan dat enig aspect van hun familieleven hen verhinderde om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Bijgevolg blijkt ook niet dat zij hieromtrent een concrete belangenafweging konden verwachten in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing volgt ook dat de verzoekende partijen samen hun aanvraag vanuit het buitenland moeten indienen, zodat deze beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat zij van elkaar worden gescheiden.

De verzoekende partijen gaven enkel concreet aan dat de onstabiliteit en corruptie in Armenië en hun ononderbroken verblijf in België sinds respectievelijk juli 2010 en mei 2012 hen verhinderden om terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Op deze elementen werd in de bestreden beslissing ingegaan, maar geoordeeld dat deze de verzoekende partijen niet verhinderen om terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Hierbij werd ook geduïd dat niet blijkt dat de derde verzoekende partij om gezondheidsredenen is verhinderd terug te keren naar het land van herkomst. Nog werd gesteld dat voor de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partijen tijdens hun (deels legale) verblijf in België een bepaalde integratie en werkervaring hebben opgebouwd en zij werkbereid zijn en ook perspectieven op werk zouden hebben, nog niet maakt dat zij zijn verhinderd om hun aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Er werd verder geoordeeld dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in hun land van herkomst bij wie zij voor korte tijd kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag. Hierbij werd vastgesteld dat mevrouw ruim 32 jaar in haar herkomstland heeft verbleven, meneer 36 jaar en de zoon ruim 20 jaar en zij allen daar zijn geboren en getogen. De verwerende partij stelde dat bijgevolg het verblijf in België en de hier opgebouwde banden en integratie niet kunnen worden vergeleken met de relaties met het land van herkomst. Er werd in ieder

geval dus ook rekening gehouden met de ingeroepen elementen die zouden verhinderen dat de verzoekende partijen voor het indienen van de aanvraag moeten terugkeren naar het land van herkomst en de verzoekende partijen halen de voorziene motieven niet onderuit. Zij maken niet aannemelijk dat een disproportionele afweging plaatsvond inzake hun persoonlijke en familiale belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aanvaard.

2.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze ingeroepen schending wordt verbonden met de gezondheidssituatie van de derde verzoekende partij. Allereerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel is. Zoals reeds werd opgemerkt, gaven de verzoekende partijen in hun aanvraag verder zelf niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag de derde verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand dreigt bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij voegden hierbij ook geen recente medische verslagen die aangeven dat de derde verzoekende partij actueel niet kan reizen of nog concrete medische zorgen nodig heeft, en zij gaven evenmin aan dat eventuele medische zorgen niet kunnen worden verkregen in het land van herkomst. In deze omstandigheden kan in geen geval worden aangenomen dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.15. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS